

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 192. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm9074/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

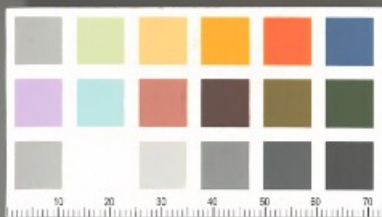
Abelsteen og Graafel.

(Efter Kvind.)

Jordum, ja, i Heden-Did,
Alle Hakens Dage,
Krages Vad paa Fyrrerovld
Blomstrede for Brage;
Billed-Urtens Pleiemand
Soel-Blomst fik, ei Kælder,
Og med Fryd vi plantet den
Heit paa Falke-Fjelde!

Nu paa Guldret anden Pris
Sætter Man i Sale:
Frodes Meel, som troldomsvis
Lette-Kvinder male,
Folkets Stridsmand i sit Sted
Bærer nu til Høie,
Lette-Kvindens Moders Kied
Skal det Meel foregive!

Jordum faae Man Hylas Vind,
Hvoormed hun mon vrede
Hvorn-Dalens Fjelds-Vind,
Straaler trindt afkyde,
Vaiende som Snekke-Flo
Over Kiel hos Brage,
Vinkende til Skjalde-Hoi,
Alle Hakens Dage!

Nu er anden Drot paa Stol,
Fjeldet han udhuler,
Elve-Hjemmets Gylden-Soel
Under Muld han skjuler;
Nu skal Ring - Kors Moders Sig
Himmel-Glandfen savne!
I sin Daad Man speiler sig,
Kadster ikke Navne!

Guldkob leved jeg engang
Hovbingen, mig hued,
Fulgde ham med Daad og Sang
Troelig, som jeg dued;
Nu jeg skal, som Hæn graa,
Bukke for en Anden,
Skulde jeg den Arbejde faae,
Sik jeg fra Forstanden!

Gamle Folk har Gammelt Kært,
Jeg om Hakon sjuuger,
Udvrig jeg gad lidt og lært
Sang med tvende Lunger!
Tænk da, Graafel! Hakens Skjald
Med hans Gravhei Kvader,
Fulder kun dit Skjalde-Tal
I de gamle Klæder!

Hakon Jarl.

(Efter Einar Stalaglem og Thorkelif.)

Med Kæmper i Felge,
Med Søndal fortroelig,
Paa flumende Bølge
Ung-Hakon stod rolig,
Hans Dine de spilled af Fryd,
Naar Spyd-Stormen fased
Og Saar-Belgen brused,
I Ghor med Staal-Buernes Lyd!

I Masten ophængde
Han blodrøde Skjolde,
Mod Konger i Raugde
Han Stand turde holde,
Gav Røne med Glæde en Fæst!
Saa stridbare Leerer
Gi Sukken behøver,
Gi Spore den villige Hæst!

Heel klækt han sig vørged
Med sunkende Sørede,
Og Livet han bjerged
Vag Skjoldens Værde,
Ja, han stod i Noctret bold,
Som Draaber og Fluor,
Saa Hagel fra Duet
Han rysted af Brynje og Skjold!

Ja, Skjoldbergens Elise,
Til bort fra sit Rige,
Med Gudernes Vilje
Han nedtes at vige,
Man tit saae i Valsstrømmens Egn,
Paa rosnæbt Stæde
At ryste af Blæde
Den iskolde sende Regn!

Sjunktet dybt var Dffer-Buset,
Ledigt stod hoed lavt ei laad,
Ktere vejstes nu af Gruset
Klitter mellem Klipper graa;
Derfor Jette-Hjendens Hammer
Alle Hakons Hænder rammer,
Rundt paa Hav, hoor snidte de dukke,
For den maae de dukke!

Skjold-Parveren paa Glæde,
Han er alle Kser gud,
Kempel-Vag og Viljed-Stæde
Kobme end af Dffer-Blod;
For den Farve godt han lønnes,
Valene saa drilig grønnes,
Gait som Klitter knise Nipper
Mellem Norges Klipper!

Hakon hylde Guder hoi,
Folket hylde ham igien,
Med til Linderne sig hoi
Norges Kær for Kfers Ben,

Guder milde vifte Græde
Ked hoor nse var goldt og øde,
Derfor Vinden over Rangen
Viften Skjalde-Sangen!

Under Norges raffe Drot
Skummed Havets Hoppe,
Har ham ned til Danmark godt
Over Helge-Leppe!

Harald vidste nok, hvor han
Hakon skulde sætte,
Han paa Dovret for sit Land
Stillel Norges Bætte!

Mød den stolte Keiser-Har,
Gift fra Romer-Rige
Skulde Glæde-Jarlens Søved
Bærgs Danmark Rige!

Hakon var fuldhaard en Hals,
Det skal Ingen nægte,
Men og sande allensals,
Preven, hun var øgte!

Intet Gad dog Tydften saer,
Heller ingen Skænte,
Kun forgiæves brød han paa,
I hvor godt han nænte!

Mind ei vokter grundfast Borg,
Rand ei Klippe-Banker,
Det bekendte her med Sorg
Vender, Friser, Franker!

Otto paa den høie Hest
Ryfted sine sin Landse,
Dog omkuld den Keiser-Mæst
Slog ei Danmarks Standsse!

Knald og Fald de fulgdes ad,
Som naar Torden brager,
Dreng-Madren ei gad
Vænger møtte Krager;

Kiede af den Odde-Leg
Otto og hans Sachser
Kæppe nok tilboens besleg
Vølgerens Grimfarer!

Hakon værged Mølden godt,
Slem han brød de Brydste,
Saa for Normænd løb med Spot
Sønderud de Tydste!

Maanen vandrer vidt om Land,
Hørdt dog, tør jeg sige,
Hakon! ei din Overmand
Mellem Jarler rige!

Naar har af sit Skib vel Man
Kast opskudt med Balde
Møge til den Kæmpe-Gran
Over Norges Skjelde?

Intet Under, at dit Navn
Bidt og bredt Man kiender!
Intet Under, at i Haan
Møget du omspænder!